

до, напр: حال *хал* (състояніе, положеніе), حرارت *харарет* (жажда), حمام *хамам* (баня), احق *ахмак* (слабоумень), حاجي *хаджи* (поклонникъ, хаджія).

خ *хх*, произноси ся съ повече диханіе на гърлото, равнoсилно е съ нашето *х* въ рѣчѣтъ *храбръ*, произнесена съ гърлото; примѣри. خوش *хош* (приятень), خير *хаир* (добрина), خبر *хабер* (новина, извѣстіе), اختار *ахатар* (ключъ), خفيف *хафиф* (легкъ), نخود *нахуд* (нахудъ), ياخود *яхуд* (или), и пр.

د *дал*, произноси ся като българското *д*, напр: دال *дал*, [клонъ], دوه *деве* [камила], دعوت *даавет* [призованіе, угощеніе], دامغه *дамга* [бѣлѣтъ, или гюмрюшкы печать], دامله *дамла* [капка отъ едно нѣчто, припадѣкъ, апопликсія]; нѣ въ края на рѣчитѣ, слѣдъ една отъ забѣлѣженитѣ букви при буквѣ **ب** и въ други нѣкои случаи, произноси ся като *т*, на пр: كاغد *кягат* [хартія], كيتدي *китти* [отиде], درلو *тюрлю* [видъ].

ز *зел*, чете ся като българското *з*, напримѣръ: ذوق *зевк* [веселба, удоволствіе], ذمت *зімет* (длѣжность).

ر *рж*, чете ся като българското *р*, наприм: كيرمك *гирмек* (влизамъ), ويرمك *вирмек* (давамъ)